

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 953

гр. Варна, 08.03.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Симона Р. Донева

като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско дело № 20223100500444 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. №260722/19.01.2022 г., депозирана от **П. С. П.**, гражданин на Руската Федерация, родена на 14.02.1988 г., чрез адв. А.И. К. срещу Решение №262975 от 21.12.2021г., постановено по гр. Дело №17122/2019г., ГО, 24 с-в по описа на Районен съд – Варна, с което съдът е допуснал съдебна делба между АРТ. ВЛ. ПЮТС. и П. С. П., на имотите, подробно описани в решението, при равни квоти. Жалбоподателката счита съдебният акт за неправилен поради нарушения на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост, поради което го обжалва в цялост. Твърди, че при постановяване на решението си, в нарушение чл. 43 КМЧП съдът не е предприел необходимите действия за установяване съдържанието на приложимия материален закон. Счита, че чуждото право не съставлява факт, включително не е общоизвестен или съдебно известен факт. Неизпълнението на задължението на съда да установи служебно съдържанието на чуждото право съгласно чл. 43 КМЧП представлява съществено нарушение на съдо-производствените правила, което обуславя извод за неправилност на въззивното решение. Съдът е задължен служебно да установи съдържанието на чуждото право. Счита, че съдът е следвало да изиска съдействие от Министерството на правосъдието или директно да използва способите, предвидени в международни многостранни или двустранни договори, с които да изиска необходимата информация от съответният компетентен да я даде орган от Руската Федерация, но не го е направил. Твърди, че незаконосъобразно се е позовал на т.нар „служебна справка“, която обаче е от 2018г. и не касае конкретното дело, а разпоредбата на чл. 39 СК РФ, която също е приложил, вероятно е установена чрез справка на посочения в решението сайт, поради което не може да се приеме, че съдът е установил в пълнота приложимото материално

право. На следващо място излага, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, лишавайки страните от възможност да участват в процеса на установяване на приложимото право. Излага, че според практиката на ВКС, лишаването на страните от възможност да участват в процеса на установяване на приложимото право и уведомяването на страните за становището на съда по съдържанието и тълкуването на чуждото право едва с постановления по делото краен акт следва да се квалифицират като нарушения на основен принцип на гражданския процес, съответно - съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Счита, че в случая съдът е лишил представляваното от мен лице да участва в процеса на установяване на приложимото право, като не е уведомил страните по никакъв начин за становището на съда по съдържанието и тълкуването на чуждото право, като релевантното според съда чуждо приложимо право и неговото тълкуване е станало ясно едва с постановления по делото краен акт, което е съществено процесуално нарушение. Като е нарушил разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ГПК, съдът е ограничило процесуалното право на ответницата за участие в съдопроизводството. На следващо място се твърди, че при постановяване на решението, съдът не е коментирал и не е съобразил възражението относно неустановеността на режима на имуществените отношения между съпрузите. Счита, че по делото не се установило по абсолютно никакъв начин какъв е бил режимът на имуществени отношения, които е съществувал между съпрузите, а както било изтъкнато в ОИМ съгласно законодателството на Руската Федерация, и по-точно Гражданският кодекс Российской Федерации (ГК РФ), предвижда възможност за различни режими, в това число и брачен договор. Въпреки това изрично възражение, съдът е приел, че в случая режимът на имуществени отношения между съпрузите е СИО съгласно законодателството на РФ, без обаче да посочва въз основа на какво доказателство точно съдът прави такъв извод. Такова доказателство, въпреки изричните възражения в тази насока, ищецът не представил, а правилата на СИО на РФ могат да бъдат приложими само и единствено когато бъде установен по безспорен начин, че избраният от съпрузите режим във РФ е СИО, а това в случая не било направено. На последно място се излага, че съдебното решение е необосновано, тъй като първ. Съд не е изложил мотиви защо уважава така предявения иск, което от своя страна ограничава правото на защита на жалбоподателката. По изложените съображения се моли да бъде **отменено** като неправилно поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост Решение № 262975 от 21.12.2021 г., постановено по гр. д. № 17122/2019 г., ГО, 24 с-в по описа на Районен съд - Варна в неговата цялост, като на негово място бъде постановено друго, с което исковата молба бъде **оставена без уважение**, предявеният иск - **отхвърлен** като неоснователен и недоказан. Прави се и възражение за прекомерност на евентуално претендираното адвокатско възнаграждение от другата страна във въззивното производство.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Артур Вл. Пютсен, в които се излагат съображения за допустимост, но

неоснователност на жалбата. Въззиваемият счита, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати никакви процесуални нарушения, събрани са всички доказателства, релевантни за спора, и въз основа на тях, приложимия закон и вътрешното си убеждение, съдът е постановил, правилно и мотивирано решение. По изложените съображения моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първ. решение –потвърден. Моли за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

По допустимостта на въззивното производство:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения преклузивен срок, визиран в чл. 259, ал. 1 от ГПК. Същата е редовна, съдържа изискуемите по чл. 260 от ГПК реквизити по чл. 261 от ГПК и е надлежно администрирана, поради което е процесуално допустима. Легитимацията на страните съответства на произнасянето по обжалваното решение на районния съд. Сезиран е компетентен въззивен съд за проверка на подлежащ на обжалване акт при наличие на правен интерес от обжалване, предвид което съдът приема, че въззивното производство е допустимо.

По доклада на въззивната жалба и отговора:

Районният съд е изготвил подробен и точен доклада на предявеният иск за делба. С оглед уточненията, направени от ищеца чрез неговия пълномощник, а именно, че бившите съпрузи са руски граждани, с обичайно местопребиваване на територията на Руската федерация, то на осн. чл. 79 КМЧП, техните лични и имуществени отношения се уреждат от общия им отечествен закон, т.е. по руското материално право.

На следващо място ищецът е уточнил, че делбеният имот, находящ се на територията на РБ е придобит по време на брака, в режим на СИО, и е посочил, че между страните няма сключен брачен договор. Ответната страна не е оспорила своевременно това твърдение, нито е представила доказателства за противното. Ако въззивницата твърди, че между страните е сключен брачен договор, то нейна е била тежестта да установи този положителен факт, тъй като ищецът не може да доказва отрицателен факт, а именно липсата на договор.

Настоящата инстанция счита, че в изпълнение на служебно вменените му задължения, първ. съд правилно е установил приложимия материален закон, като е приложил служебно изискана информация от РФ посредством съдебна поръчка и е предоставил същата за запознаване на страните.

Обстоятелството, че тази информация е събрана по друго дело не опорочава процедурата по чл. 43 КМЧП, тъй като тя касае отделени разпоредби от приложимия закон /СК и ГК на РФ/, а не се отнася до конкретен казус.

Единствената разпоредба, която според настоящият състав е била служебно установена от съда, без да бъдат запознати страните с нейното съдържание и приложения е тази на чл.39 от СК на РФ.

В тази връзка, въззивният съд счита, че на всяка от страните следва да бъде дадена възможност, с писмена молба, с препис за насрещната страна, да

посочи кои са приложимите материалноправни разпоредби от конкретни нормативни актове от законодателството на РФ, които уреждат делбата на имущество, придобито в режим на СИО по време на брака, и определяне на квотите при прекратяване на съсобствеността при липсата на брачен договор, като представят съдържанието им с превод на български език.

Водим от горното, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба с вх. №260722/19.01.2022 г., депозирана от **П. С. П.**, гражданин на Руската Федерация, родена на 14.02.,.,.,, чрез процесуалния си представител адв. А.И. К. срещу Решение №262975/21.12.2021г., постановено по гр. дело №17122/2019 г., ГО, 24 с-в по описа на Районен съд – Варна.

ЗАДЪЛЖАВА страните по делото в срок най-късно една седмица преди датата на съдебното заседание, с писмена молба, с препис за насрещната страна да посочат приложимите според тях правни норми от конкретни нормативни актове от законодателството на РФ, които уреждат делбата на имущество, придобито в режим на СИО по време на брака, и определяне на квотите при прекратяване на съсобствеността при липсата на брачен договор, като представят съдържанието им с превод на български език.

НАСРОЧВА производството по делото за о.с.з. на 13.04.2022 г. от 10:00 часа, за която дата и час да се призоват страните, ведно с препис от настоящото определение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____